

Les beques Ciutat d'Olot

Les Beques Ciutat d'Olot van ser convocades per l'Ajuntament d'aquesta ciutat per primera vegada l'any 1988. Recollien una tradició de foment a la recerca en diferents camps de l'activitat científica i artística impulsada pel mateix Ajuntament –amb la creació de la Beca d'Arts Plàstiques, l'any 1981, i la introducció d'una beca d'investigació en el cartell dels Premis Ciutat d'Olot, l'any 1983– i també per algunes entitats locals: recordem, només, el concurs convocat l'any 1934 pel Patronat d'Estudis Històrics Olotins, que originà una interessant polèmica entre Francesc Caula, Joaquim Danés i Joan de Garganta, o el Premi Gil Vidal que els hereus d'aquest malaguanyat historiador van incloure en els Premis Ciutat d'Olot l'any 1979 i que va donar, fins a la seva desaparició, un notable quadre de joves guanyadors, avui reconeguts en el camp de la geografia (Joan Nogué), l'arqueologia (Gabriel Alcalde) o la història (Jordi Canal, Joan Antoni Padrós).

En el seu format actual les Beques Ciutat d'Olot consten de quatre apartats: la beca de creació artística, la beca de recerca i divulgació del patrimoni natural –que enguany ha substituït la fins ara anomenada beca tècnica–, la beca de ciències socials i humanes i la beca especial que cada dos anys es des-

Antoni Mayans

tina a una finalitat diferent atenent a raons d'oportunitat (en les dues últimes edicions ha estat dedicada a l'estudi de Joan-Pere Fontanella, amb motiu del tres-cents cinquantè aniversari del seu nomenament com a conseller en cap de Barcelona, i de Ramon Amadeu, coincidint amb la celebració a Olot de la Mostra Internacional de Pessebrisme).

El balanç de les beques és, en línies generals, positiu. Pel que fa a la d'arts plàstiques, per exemple, ha permès que creadors avui amb projecció internacional, com el ceramista Claudi Casanovas, que en va guanyar la primera edició, tinguessin l'oportunitat d'exhibir, en condicions adequades, l'obra d'un moment important de la seva formació. L'exposició en una de les sales municipals del resultat del treball realitzat a partir del projecte becat és una de les virtuts d'aquesta convocatòria: encara són en el record, entre altres, les d'Àlex Nogué sobre l'anàlisi del paisatge o de Marcel Dalmau a l'entorn de l'estètica de la crueltat.

La difusió dels resultats de les investigacions és, en canvi, una de les objeccions que es poden formular a la resta de les beques. Els autors guanyadors agraeixen segurament l'estímul econòmic que els suposa la concessió de la beca, però potser agrairien encara més que del seu treball no en restés només un exemplar mecanografiat a l'Arxiu Històric, a la Biblioteca Comarcal o al Casal dels Volcans, segons els casos. L'Ajuntament, en règim de coedició, ha publicat només l'obra que va obtenir el I Premi-Beca d'Investigació («Els arxius parroquials, municipals i notariais de la Garrotxa»), però aquesta política no ha tingut continuïtat.

En aquest sentit, seria de desitjar que l'Ajuntament d'Olot endegués una col·lecció d'opuscles que recollís, a la manera dels resums de tesis que publiquen algunes universitats, les conclusions de les obres guanyadores. Així, temes com l'anàlisi de les novel·les de Marià Vayreda, la base social del carlisme, l'aportació dels neorurals al reequilibri territorial, l'avaluació del risc volcànic o l'ús del català a la ciutat, entre altres propostes que han obtingut alguna de les beques, podrien ser més conegudes per la col·lectivitat que, a través dels pressupostos municipals, ha contribuït a fomentar-ne el seu estudi.